

פרשת ויקהל

"השמ להקין"

פרשת ויקהל נסמכה לפרשת כי תשא משום שבפרשת כי תשא מסופר גם על עוון עשיית העגל, ומכיון (בל תומש) שלצורך עשיית העגל עם ישראל נקהלו יחד כאיש אחד, כמו שכתוב: "ויקהל העם על אהרן" לכ תא ונבר השמ ליהקה, לקשמה תבושת תניחבב תאז וקתל ידכ וכל, דואמ לודג 'ה לוליה הזב השענו א) עם ישראל יחד כאיש אחד בלב אחד לצורך ענין של קדושה - בניית המשכן - כמו שכתוב: "ויקהל משה את לודג 'ה שודיק הזב השענו, (א, הל תומש) כל עדת בני ישראל"

טעם נוסף לכך שמשה רבנו הקהיל כל עם ישראל ביחד כדי לצוותם על עשיית המשכן, משום שמטרת בניית המשכן היא שה' יתברך ישרה את שכנתו בתוך עם ישראל כמו שכתוב: "ועשו לי מקדש ושכנתי ה"בקה ירהש, לארשי סעב תודחאו הבהא שי רשאכ קר עצבתהל הלוכי וז הרטמו, (ח, הכ תומש) בתוכם" לא שורה במקום שיש בו מחלוקת ופירוד לבבות. ולכן כהכנה לבניית המשכן והשראת השכינה בתוכו, הקהיל משה את כל עם ישראל באהבה ואחדות.

נוסף על כך: מהותו של המשכן הוא להשפיע טובה וברכה לעם ישראל, ולעולם לא יכולה הברכה לשרות על עם ישראל אם יש פגם וחוסר באחדותם. ובכדי שיהיו עם ישראל ראויים לקבל את השפעת הברכה של המשכן, הקהילים משה באהבה ואחדות, ועשאים כלי מחזיק ברכה.

וזוהו שאנו מבקשים בתפילת העמידה "שים שלום טובה וברכה", כלומר לפני שאנו מבקשים שה' ישפיע לנו טובה וברכה, אנו מבקשים שישים בינינו שלום ואחדות, כי רק כך נהיה כלים המחזיקים ברכה, ונוכל לזכות בקבלת הטובה והברכה. ולכן חתמו חז"ל את ששת סדרי המשנה במאמרו של התנא רבי שמעון בן חלפתא: "לא מצא הקב"ה כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלום, שנאמר: 'ה' עז לעמו יתן ה' יברך את סעב תודחאו סולשו הבהא היהתש, הלוכ הרותה לכ לש התילכת יהוזש וויכ, (אי, טכ סילהת) עמו בשלום" ישראל, ובזה יהיו כלי מחזיק ברכה לקבל את ברכת ה'.

וכמו שהוא בנוגע לכלל עם ישראל, כן הדבר גם בנוגע לכל משפחה ומשפחה בפרטיות, שרק כאשר ישנה אהבה ואחדות בין הבעל והאשה וכן בין ילדיהם היקרים, רק אז נעשה הבית כלי מחזיק ברכה לקבל את כל השפעת הטובה והברכה של הקב"ה.

